

Arrest

nr. 132 831 van 5 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 september 2014 met referentienummer 46449.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Chinese nationaliteit te bezitten, van Tibetaanse origine te zijn en afkomstig te zijn uit Nakchu in de Volksrepubliek China (VRC). U bent ongehuwd en hebt geen kinderen. Op uw dertiende levensjaar werd u monnik en trad u toe tot het Chakten klooster te Nakchu. Naar aanleiding van de vele protesten tegen het Chinese bestuur in Tibet voerde de Chinese overheid sedert 10 maart 2008 in het klooster harde maatregelen uit, waaraan alle monniken onderworpen werden. In groepen van tien werden u en de andere monniken verplicht een tekst gericht tegen de Dalai Lama voor te lezen

terwijl dit werd gefilmd. U en de andere monniken weigerden dit onder het mom dat het Tibetaanse schrift niet leesbaar was. Chinese veiligheidsdiensten patrouilleerden rond het klooster. U kon uw religie niet in vrijheid beoefenen en besloot naar India te vluchten. Op 9 september 2008 vertrok u naar Lhasa. U reisde verder naar Dram waar u de grens met Nepal clandestien overstak. U werd geregistreerd als Tibetaanse vluchteling in het opvangcentrum van Kathmandu, hierna reisde u door naar India. U verkreeg van de Indiase overheid een verblijfsvergunning of een R.C. ("Registration Certificate", verblijfsvergunning). U werd toegelaten tot het Sera Jey klooster gelegen in zuidelijk India. U hebt daar steeds gewoond tot uw vertrek uit India. Ten gevolge van het warme Indiase klimaat ontwikkelde u gezondheidsproblemen. Zo kreeg u huiduitslag. U hebt ook maagpijn. Voorts wilde u graag studeren maar waren uw mogelijkheden beperkt in India. Omdat u niet in het bezit was van een Indiaas paspoort, kon u evenmin teruggaan naar Tibet. U kende geen moeilijkheden met de Indiase autoriteiten. In december 2012 woonde u een maand in Dharamsala. Op 14 januari 2013 verliet u India vanuit Delhi per vliegtuig. Via een onbekende tussenstop reisde u verder per vliegtuig naar Frankrijk. U bereikte België vervolgens per trein. U vroeg hier asiel aan op 15 januari 2013.

Ter staving van uw eerste asielaanvraag legde u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een kopie van uw registratieformulier door de "Nelen Khang" ("Reception Centre") of het opvangcentrum van Kathmandu, een origineel attest van het Reception Centre van Dharamsala, een origineel attest van het Sera Jey Monastic University, een originele brief van de "Hadong Khangsten" ("Hadong "guest house", "study house") van Sera Jey klooster, studentenkaart van Sera Jey klooster, uw originele green book, enkele originele foto's van uzelf genomen in Tibet en een foto van de "hukou" (gezinsregistratieboekje) van uw familie neer.

Ik nam op 13/01/2014 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus met de toepassing India, eerste land van asiel. Op 11/02/2014 ging u tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Op 20/05/2014 bevestigde de RvV de beslissing van het CGVS.

U diende op 04/07/2014 een tweede asielaanvraag in. Heden herhaalt u dezelfde asielmotieven zoals uiteengezet bij uw eerste asielaanvraag. U stelt dat u niet kan terugkeren naar Tibet omdat er geen manier is om van India naar Tibet te gaan. U kan tevens niet terugkeren naar India omdat u daarvoor de correcte reisdocumenten niet kan verkrijgen. U stelde dat u sowieso niet wil terugkeren naar India omwille van discriminatie, gebrek aan rechten en slechte behandeling voor gezondheid. U zou op 10 maart 2014 deelgenomen hebben aan een 'Uprising Day' en hebben deelgenomen aan manifestaties voor het Europese parlement en de Chinese ambassade tijdens de welke vele Chinezen foto's namen van jullie. U verklaarde tevens dat er in India een gebrek aan rechten is, discriminatie, een slechte behandeling van de gezondheid en geen vrijheid en dat er geen manier is om van India naar Tibet te gaan (DVZ verklaring punten 15 en 16).

Op 23 juli 2014 werd u gehoord door het CGVS in het kader van een voorafgaand onderzoek. U stelt dat u geen IC kan krijgen van de Indische ambassade en dat de ambassade u daarvoor naar het Bureau van Tibet, Brussel zou hebben gestuurd. Het Bureau van Tibet gaf u een attest waarmee u dezelfde dag of de volgende dag opnieuw naar de Indische ambassade zou zijn geweest. De ambassade zou verteld hebben nooit meer terug te keren U zou in deze zaak in totaal drie keer naar het Bureau van Tibet zijn geweest en vier keer naar de Indische ambassade. Verder stelt u dat een vriend bij de politie van Mysore uw RC probeerde op te halen maar dat hij die niet kreeg. In Brussel nam u ook deel aan twee Tibetaanse manifestaties, één voor de Chinese ambassade en één aan het Europees parlement. Vele Chinezen zouden daar foto's van jullie hebben getrokken. Tevens stelde u dat u in India een gebrek aan rechten hebt (CGVSz pp. 2-13).

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u op 04/07/2014 volgende documenten neer: een originele identiteitskaart uitgegeven door het Naqu (Tib: Nagchu) district, een kopie van een attest van het Bureau du Tibet, Brussel gedateerd op 19 juni 2014 en communicatie van uw advocaat met de Indische ambassade in België. Tijdens het gehoor voor het CGVS legde u een studentenkaart van uw klooster in India neer. Na het gehoor in voorafgaand onderzoek op 23/07/2014 legde u op 24/07/2014 volgende documenten neer: een origineel attest van het Bureau du Tibet, Brussel gedateerd op 19 juni 2014 met dezelfde inhoud als de kopie die u voordien neerlegde en zes fotokopies van foto's.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, stel ik vast dat ik uw asielaanvraag niet in overweging kan nemen.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in

aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal het asielerzoek niet in overweging.

Over de verklaringen die u aflegt en waarvan ik vaststel dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielerlaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, beklemtoon ik dat ik uw eerste asielaanvraag afwees wegens de mogelijkheid tot 'eerste land van asiel' te India. In de weigeringsbeslissing van 13 januari 2014 wees ik op het feit dat het niet geloofwaardig was dat u uw "Identity Certificate" (IC) aan de smokkelaar zou hebben afgegeven. Tevens beschouwde ik de motieven aangaande uw beweerde problemen te India als niet aannemelijk. De RvV bevestigde deze beslissing en beoordeling inhoudelijk en u hebt hiertegen geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u géén beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover, wat u betreft, ik kan vaststellen dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

U houdt uw verklaringen aan dat u uw IC aan de mensen van de smokkelaar hebt afgegeven en zodoende niet langer in het bezit bent van een reisdocument waarmee u naar India kan terug reizen. U wendde zich meermaals tot de Indische ambassade en tot het Bureau van Tibet in Brussel om u te helpen een Indisch reisdocument te verkrijgen. U verklaarde dat de Indische ambassade u hiermee niet wil helpen. U nam deel aan twee Tibetaanse demonstraties in Brussel, één aan de Chinese ambassade en één aan het Europees parlement. Vele Chinezen zouden daar foto's van hebben getrokken (CGVSz pp. 2-12).

Ten eerste merk ik over de afgifte van uw IC aan de (mensen van de) smokkelaar op dat ik bij uw eerste asielaanvraag heb vastgesteld dat uw verklaringen hierover ongeloofwaardig zijn omdat het weinig overtuigend overkwam dat u dergelijk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen of te nemen. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indiase overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India. U heeft er naar eigen zeggen ook nooit aan gedacht een kopie te nemen van dit document, wat eveneens weinig overtuigend is, gezien het belang van dit document.

In het kader van uw huidige asielaanvraag doe ik een aantal bijkomende vaststellingen die op ernstige wijze uw verklaringen over uw reisomstandigheden verder ondermijnen. Dit wijst er nogmaals op dat uw verklaringen over het feit dat u uw IC aan de smokkelaar hebt afgegeven niet geloofwaardig zijn. Zo verklaarde u tijdens de behandeling van uw eerste asielaanvraag (CGVS p. 8) dat u **niet kon weten wat de identiteit was van de smokkelaar omdat uw contact met hem steeds met andere mensen van zijn netwerk verliep. Als u betaalde of belde waren het steeds andere mensen.** Tijdens de behandeling van uw tweede asielaanvraag (CGVSz p. 8) verklaarde u ook dat u niet weet hoe de smokkelaar noemt. U verklaarde echter ook **dat zijn schuilnaam Karma is, wat u tijdens de behandeling van uw eerste asielaanvraag niet aangaf. U verklaarde ook dat u enkel met hem contact had voor het regelen van uw reis, in tegenstelling tot uw eerdere verklaringen.** Dit roept ernstige vragen op over het feit of u wel degelijk met de hulp van een smokkelaar bent gereisd en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van het feit dat u uw IC aan de smokkelaar of mensen uit zijn netwerk zou hebben afgegeven na aankomst.

Verder merk ik op dat u niet kan aangeven welk visum in uw IC was aangebracht voor de reis. Evenmin wist u welke ambassade dit visum heeft uitgereikt of wat de reisreden was voor het uitreiken van het visum. Het enige wat u over dit visum kon vertellen was dat het vijftien of twintig dagen geldig was en dat u in die dagen in elk land mocht gaan (CGVSz pp. 9-10). Gezien op de luchthaven van India en bij binnenkomst van de Schengenzone de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over uw reisdocumenten en reisbedoelingen is het niet geloofwaardig dat de smokkelaar het risico zou nemen u geen aanwijzingen of informatie te geven over wat er diende te gebeuren in geval van een grenscontrole en over de eventuele voor u voorziene reisdocumenten. Het risico voor zowel u als de smokkelaar op ontmaskering was dan immers zeer reëel en het is volstrekt onaannemelijk dat u de smokkelaar u niet nauwgezet heeft geïnformeerd over de details van deze reis.

Bovendien verklaarde u dat de "begeleider" uit het netwerk van de smokkelaar die met u meereisde naar Europa tijdens de grenscontrole op de luchthaven in Frankrijk voor u het woord voerde (CGVSz p. 11). Volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier is het echter onmogelijk dat een derde persoon het woord voert tijdens deze controle en wordt iedere persoon die de Schengen-zone in reist individueel gecontroleerd.

Bovenstaande vaststellingen bevestigen verder dat het niet aannemelijk is dat u met de hulp van een smokkelaar aan wiens mensen u uw IC zou hebben afgegeven, bent gereisd.

Ze tonen tevens aan dat u de u uw werkelijk reisomstandigheden voor de Belgische autoriteiten probeert achter te houden met de bedoeling om het nagaan hiervan onmogelijk te maken. Deze zaken ondermijnen dan ook uw algemene geloofwaardigheid. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten waaronder over de reisweg- en omstandigheden. Uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Gezien ik er redelijkerwijs van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, ben ik van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

U verklaarde hierover tijdens de behandeling van uw tweede asielaanvraag verder dat een vriend naar het politiekantoor in Mysore in India ging om uw "Registration Certificate" (RC) terug te krijgen dat u daar voor uw vertrek had moeten afgeven maar het niet terugkreeg (CGVSz p. 2). Gezien de RC een persoonlijk identiteitsdocument is dat uw persoonlijk recht op verblijf in India staft, kan het feit dat de politie uw document niet aan een vriend van u terug gaf niet aantonen dat u niet langer recht op verblijf in India zou hebben. Bovendien stelde ik al tijdens de behandeling van uw eerste asielaanvraag dat Tibetanen die langere tijd in het buitenland hebben verbleven bij hun terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw kunnen opeisen en een RC verkrijgen. De informatie waarop ik me hiervoor baseer is aan het administratief toegevoegd.

Ten tweede stel ik over het attest van het Bureau van Tibet dat u als stavingstuk voor uw tweede asielaanvraag neerlegde en dat zou moeten aantonen dat u in de onmogelijkheid verkeert naar India terug te reizen volgende zaken vast: u legde bij de DVZ **een kopie** neer van dit attest. Ook tijdens het gehoor voor het CGVS legde u **geen origineel** van dit attest neer. U stelde hierover aanvankelijk dat u het misschien aan uw advocaat had afgegeven maar dat u het niet zeker was (CGVSz pp.3-4). Later tijdens het gehoor stelde u echter dat u niet wist waar u het origineel hebt gelegd en dat u het misschien had afgegeven aan de Dienst Vreemdelingenzaken(DVZ). Er mee geconfronteerd dat de DVZ een kopie heeft genomen van de kopie die u neerlegde, herhaalde u dat u het origineel aan de DVZ heeft gegeven. U legt hier echter geen ontvangstbewijs van neer (CGVSz p. 6).

Tijdens het gehoor werd u er meermaals gewezen op het belang van het origineel neer te leggen (CGVS pp. 4, 6, 13).

De dag na het gehoor voor het CGVS liet u via uw advocaat een origineel attest van het Bureau van Tibet afgeven met dezelfde inhoud als in de kopie die u neerlegde en met dezelfde uitreikingsdatum, 19 juni 2014. Dit attest werd neergelegd zonder verdere toelichtingen. Ik stel echter vast dat dit origineel op vijf punten afwijkt van de kopie die u aanvankelijk neerlegde. Het origineel attest wijkt op volgende punten af van het origineel: de eerste zin in de kopie is afgesplitst na het nr van het "Green Book" terwijl in het origineel de zin is afgesplitst na "and" die op dit nummer volgt. In deze zin in de kopie is het nr van het "green book" aangegeven met No., met hoofdletter. In het origineel is de no., aangegeven met kleine letter. In de derde zin in de kopie is "Government" met hoofdletter geschreven, in het origineel met kleine letter. De handtekening onder het attest is in zowel het linker- als het rechterstuk duidelijk anders gevormd. Tot slot is de gekopieerde stempel volledig terwijl de stempel op het origineel attest onderaan rechts duidelijk vervaagt. U hebt echter nooit melding gemaakt van een tweede gelijkaardig attest. Uit bovenstaande vaststellingen volgt dat het na het gehoor neergelegde originele attest, ondanks dezelfde bewoordingen en dezelfde uitreikingsdatum, onmogelijk het origineel kan zijn van de kopie die u aanvankelijk neerlegde. Aan dit attest kan dan ook geen bewijswaarde worden toegekend. Ook de kopie van het attest die u aanvankelijk neerlegde, heeft geen bewijswaarde. Kopieën kunnen immers mits knip- en plakwerk gemakkelijk worden vervalst.

Ten derde blijkt uit de communicatie van uw advocaat aan de Indische ambassade de pogingen die uw advocaat heeft ondernomen om een duplicaat van uw IC te verkrijgen. Hierover verwijst ik echter naar bovenstaande vaststellingen over de ongeloofwaardigheid van het feit dat u uw IC aan de smokkelaar hebt afgegeven en dat u zodoende over de mogelijkheid en documenten beschikt om naar India terug te reizen waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen. Over de twee fotoprints van uw bezoek van de Indische ambassade merk ik op dat de ene fotoprint louter een foto is van de opschriften op uithangborden aan de gevel van de Indische ambassade. De tweede foto toont een groep personen voor een gebouw, waaronder uzelf en waarvan u verklaart dat het de Indische ambassade is. Deze zaken weerleggen echter het geheel van bovenstaande vaststellingen niet.

Ten vierde stelde u dat u sowieso niet wil terugkeren naar India door de moeilijkheden die er zijn in India en omdat er geen manier is om van India naar Tibet te gaan. U verduidelijkte die moeilijkheden als discriminatie, gebrek aan rechten, een slechte behandeling van de gezondheid en geen vrijheid

(DVZ verklaring punten 15 en 16; CGVSz pp. 12-13). Echter tijdens het gehoor voor het CGVS gevraagd om dat gebrek aan rechten te verduidelijken, bleef uw antwoord beperkt tot het feit dat u in India nooit asiel aanvraag. Bovendien blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat Tibetanen in India over een heel wat rechten beschikken. Over de discriminatie stelde ik in mijn beslissing tijdens de behandeling van uw eerste asielaanvraag al dat de door u aangehaalde moeilijkheden niet toelaten te concluderen dat u voor internationale bescherming in aanmerking zou komen omdat er in uw asielaanvraag geen sprake is van een dermate ernstige vorm van discriminatie ten aanzien van u als Tibetaan in India dat het niveau van vervolging zou zijn bereikt. Bovendien voegde u tijdens de behandeling van uw tweede asielaanvraag geen verdere feiten van discriminatie aan. Over de slechte behandeling van de gezondheid in India stelde ik in mijn beslissing tijdens de behandeling van uw eerste asielaanvraag al dat dergelijk asielmotief niet ressorteert onder het Vluchtelingenverdrag. Verder wijs ik er dienaangaande op dat, volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, Tibetanen in India toegang hebben tot de gezondheidszorg. Ook het feit dat u vanuit India niet naar Tibet kan terugkeren, behandelde ik reeds tijdens uw eerste asielaanvraag. Ik stelde toen in mijn beslissing al dat dit eveneens geen afdoende grond is waarop me de Vluchtelingenstatus kan opeisen. Bovendien vormen deze zaken ook geen risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Over de foto's die u neerlegde van uw deelname aan een Tibetaanse demonstratie aan de Chinese ambassade en aan het Europees parlement merk ik op dat u, na herhaaldelijke bevraging, niet kon concretiseren op welke manier dit een ander licht kan werpen op mijn beslissing tijdens de behandeling van uw eerste asielaanvraag (CGVSz p. 3).

Uw identiteitskaart staft louter uw identiteit en nationaliteit. Die betwist ik niet. De studentenkaart van uw klooster in India staft het feit dat u student was in dat klooster, wat ik niet betwist.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschik ik over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet ik, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Ik ben van oordeel dat u uw vrees voor vervolging vanwege de Chinese autoriteiten aannemelijk heeft gemaakt. Echter, uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat ik India, overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, voor u kan beschouwen worden als een 'eerste land van asiel'. Ik stelde immers vast dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indische grondgebied, alwaar u de reële bescherming van de Indische autoriteiten, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement, geniet.

In casu stel ik vast dat er geen sprake is van een schending van het non-refoulementbeginsel voor zover u wordt teruggeleid naar India. U mag daarentegen noch direct of indirect worden teruggeleid naar China.

Over de door u aangehaalde elementen die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, merk ik op dat ik niet bevoegd ben om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg ben ik niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie er op dat u niet mag worden teruggeleid naar de Volksrepubliek China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich aandient als een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/, 48/2, 48/3, 48/4, § 2, 57/6/2 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 26 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus.

Verzoeker wijst erop dat in zijn hoofde een vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 werd erkend ingeval van terugkeer naar de Volksrepubliek China (Tibet) en dat toepassing werd gemaakt *“van de uitzonderingsregel die stelt dat de Staat die het asielverzoek van een persoon behandelt niet gehouden is om hem bescherming te bieden tegen vervolging omdat er bescherming is in een ander land, meer bepaald India.”*

Vervolgens stelt verzoeker het volgende:

“Om te kunnen spreken van een "reële bescherming" die een asielzoeker in een eerste land van asiel geniet met worden voldaan aan een geheel van verschillende cumulatieve voorwaarden (Parl.St. Kamer 2012/2013, nr.53-2555/001, p.12).

Deze voorwaarden voor het kunnen spreken van een reële bescherming in de zin van een eerste land van asiel luiden als volgt:

(i) Dat de kandidaat vluchteling er een daadwerkelijke verblijfsstatus heeft,

(ii) dat hij beschikt over een reële mogelijkheid tot terugkeer naar het eerste asielland en

(iii) dat hij er geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de onderhavige wet.

(iv) dat het beginsel van non-refoulement wordt nageleefd

(v) dat de bescherming doeltreffend moet zijn en

(vi) dat de bescherming niet van tijdelijke aard is in die zin dat zij minstens moet duren zolang de nood aan bescherming bestaat.”

alsook:

“Gelet op het uitzonderingskarakter van de toepassing van het begrip eerste land van asiel, dient de behandelende Staat met extra voorzichtigheid de asielaanvraag te analyseren en dient de informatie waarop de asielinstantie zich baseert op ontegensprekelijk wijze volledig en betrouwbaar te zijn. Er dient tenslotte op te worden gewezen dat de analyse van de asielaanvraag van betrokkene zich niet mag beperken tot de vraag of de asielzoeker reeds in een eerste land een reële bescherming geniet.

Het weigeren van de asielaanvraag van een asielzoeker die reeds in een eerste land van asiel bescherming geniet, omvat een individueel en inhoudelijk onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag. Het loutere feit dat een asielzoeker reeds in een ander land een vorm van bescherming geniet, kan in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag geweigerd wordt. Slechts indien, na individueel onderzoek, zou blijken dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op deze bescherming die hem reeds werd toegekend en dat hij opnieuw tot het grondgebied van dit land zal worden toegelaten, kan zijn asielaanvraag geweigerd worden (Parl.St. Kamer 2012/2013, nr.53-2555/001, p.12).”

Wat betreft de voorwaarde om effectief te kunnen terugkeren naar het eerste land van asiel stelt verzoeker in zijn verzoekschrift nog het volgende:

“Één van de grondvoorwaarden om toepassing te kunnen maken van het begrip "eerste land van asiel", is dat de cumulatieve voorwaarde dat de asielzoeker opnieuw wordt toegelaten op het grondgebied van dit eerste land van asiel eveneens dient te zijn vervuld.(Parl. St. Kamer 2012/2013, nr.53-2555/001, p.11)

Hier dient aldus eerst een onderscheid te worden gemaakt of betrokkene in kwestie naar België is gereisd met een "laissez-passer" of een Identity Certificate ("IC").

Immers, wie met een andere reistitel dan de IC of zonder NORI-stempel naar het buitenland reist, is in principe niet meer gerechtigd om zijn RC-status in India opnieuw op te nemen, zo vloeit voort uit de informatie van verwerende partij.

Indien verzoeker met een IC gereisd heeft, moet worden nagegaan of deze een NORI-stempel of een "exit permit". Immers, wie voor maximum 15 dagen of minder naar het buitenland reist en daarna wenst terug te keren naar India, dient een "No Objection to Return to India"-stempel te verkrijgen in zijn IC.

Wie langer dan 15 dagen naar het buitenland gaat, heeft een "exit permit" nodig. Hierbij dient te worden opgemerkt dat nergens wordt vermeld hoelang een dergelijke "exit permit" geldig is...

Er dient hierbij tevens te worden benadrukt dat wie zonder voormelde stempel reisde, niet langer in aanmerking komt als Temporary Refugee/Long Term Status in India!

Dit wordt bevestigd door de Organisation Suisse d'Aide aux Réfugiés in haar informatiebundel "Chine/Inde: situation des réfugiés tibétains en Inde" d.d. 09.09.2013, p.9: "Si un réfugié tibétain quitte l'Inde sans IC ou NORI, il perd son droit de séjourner en Inde."

Ook in de COI Focus van het CGVS, waarop het Commissariaat-Generaal zich baseert voor het nemen van de bestreden beslissing, wordt letterlijk gesteld dat wanneer de betrokkene asielzoeker geen geldige IC heeft of een dergelijk stempel, er geen garantie is dat ze zullen kunnen terugkeren!

Zoals verweerster zelf opmerkt, moet diegene, die naar India wenst terug te keren met een IC, een "re-entry visa" verkrijgen bij de Indische diplomatieke post. Deze posten worden in principe niet geacht om dergelijk visum te plaatsen in Ic's zonder NORI-stempel.

Als de IC beschadigd of gestolen is, moeten ze dit onmiddellijk laten weten aan dichtstbijzijnde diplomatieke missiepost. Een duplicaat kan uitgereikt worden "na uitgebreide onderzoeksdaden". De Belgische asielinstanties hebben geoordeeld, op basis van één email van februari 2014 van de Indische ambassade, waarvan de inhoud nergens wordt weergegeven, dat het mogelijk is om een duplicaat aan te vragen.

Reeds in zijn eerste asielaanvraag heeft verzoeker aangehaald dat het moeilijk is om papieren te krijgen van de Indische autoriteiten." Verzoeker verwijst tevens naar hetgeen in 's Raads arrest in het kader van zijn eerste asielaanvraag uiteengezet werd.

Verder stelt verzoeker: "Na de afwijzing van zijn asielaanvraag, heeft verzoeker zich meermaals gericht tot de Indische ambassade teneinde er een duplicaat van zijn reisdocument te kunnen verkrijgen. Hij heeft zich verschillende keren gewend tot de Ambassade, waar hij steeds werd weggestuurd. Hij kreeg – steeds enkel mondeling – de melding dat hij als Tibetaan niet zou worden geholpen voor de afgifte van documenten en dat hij maar naar de Bureau du Tibet moest gaan. Ook daar ging hij heen en hij kreeg een attest mee ter attentie van de Indische Ambassade met bevestiging van zijn identiteitsgegevens. Aangezien er nooit enig schriftelijk bewijs is gegeven door de Indische Ambassade van deze situatie, die in schril contrast is met de stelling die de Ambassade voorhoudt voor de Belgische asielinstanties (email van februari 2014 waarnaar het CGVS verwijst), heeft verzoekers raadsman zich gericht tot de Indische Ambassade middels een aangetekend schrijven en met een rappelfax om een duplicaat van zijn Identity Certificate te kunnen verkrijgen. Nooit is enige reactie gekomen vanwege de Indische autoriteiten op voormelde briefwisseling." Verzoeker verwijst hierbij naar een nota van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (hierna: BCHV).

Verder meent verzoeker dat er in feite geen sprake is van een tegenstrijdigheid met betrekking tot zijn verklaringen afgelegd tijdens zijn eerste asielaanvraag en deze tijdens zijn tweede asielaanvraag omtrent zijn uitreis, de persoon die hij contacteerde en de persoon die hem begeleidde. Verzoeker benadrukt dat hij niet in het bezit is van zijn "Identity Certificate" (IC). Hij heeft getracht hiervan een duplicaat te bekomen door zich verschillende malen te begeven naar de Indiase Ambassade en het Bureau du Tibet. Volgens verzoeker weigert de Indiase Ambassade – in tegenstelling tot wat beweerd wordt in een e-mail aan het CGVS – om tussen te komen en voor hem een reisdocument af te geven. Los van zijn verklaringen over hoe het komt dat hij niet meer in het bezit is van zijn IC, valt het verzoeker op dat het CGVS nergens in de bestreden beslissing melding maakt van de manifeste onwilligheid van de Indiase ambassade om enige medewerking te verlenen. Evenmin stelt het CGVS iets omtrent de geloofwaardigheid van de demarches die verzoeker en zijn raadsman hebben gedaan om een duplicaat van zijn IC te verkrijgen van de Indiase ambassade. Verzoeker wijst erop "dat het nummer van zijn RC duidelijk vermeld staat op zijn kaart van het klooster, en dat dit ook werd vermeld in het attest van het Bureau du Tibet (waarover later meer) en dat dit duidelijk werd overgemaakt aan de Indische Ambassade. Dit is nochtans, zoals hierboven aangehaald, een essentieel element in de beoordeling van de asielaanvraag van betrokkene. Immers, indien blijkt dat de Indische Ambassade geen toegang geeft aan verzoeker of andere Tibetaanse vluchtelingen die voordien in India verbleven en die niet meer in het bezit zijn van een reisdocument, het concept van eerste land van asiel niet kan worden toegepast. Verzoeker heeft nooit informatie gekregen over hoe een duplicaat van een IC te verkrijgen. Zijn raadsman heeft hierover ook geen informatie of reactie gekregen toen zij de Indische ambassade hierover heeft geïnterpelleerd. Er zou zijn gesteld door de Indische ambassade dat er een duplicaat kan worden afgeleverd na uitgebreide onderzoeksdaden omtrent de identiteit van verzoeker. Men kan echter niet anders dan vaststellen dat er nooit een aanvraag kon worden ingediend door verzoeker, dat de Indische ambassade geen informatie hierover verschaft en dat verzoeker zomaar is weggestuurd toen hij zich verschillende malen heeft gericht tot de ambassade om hulp te krijgen." Verzoeker meent dat het feit dat hij aantoonde dat de Indiase ambassade hem geen stap verder wil helpen, minstens beschouwd moet worden als een element dat de kans vergroot op een erkenning door de Belgische autoriteiten.

Wat betreft het feit dat hij geen origineel attest van het Bureau du Tibet neerlegde, stelt verzoeker het volgende: *“Verzoeker heeft bij de indiening van zijn asielaanvraag het origineel attest van Bureau du Tibet laten zien. Zoals hij ook heeft gemeld in het kader van zijn verklaringen in de tweede asielaanvraag is hij zonder vaste verblijfplaats en leeft hij eens bij de ene vriend of kennis, dan bij een andere. Op het CGVS werd hem de vraag gesteld waar het origineel attest was. Verzoeker zei toen dat hij het zou zoeken en dat hij het zou komen neerleggen. Tijdens het verhoor werd gemeld dat het belangrijk zou zijn om dit te verkrijgen en dat dit snel moest gebeuren. Verzoeker heeft na het verhoor op het CGVS nogmaals zijn spullen doorzocht maar heeft het origineel attest, waarvan de kopie werd afgegeven, niet teruggevonden. Hij is dan in paniek terug naar Bureau du Tibet gegaan om de situatie uit te leggen. Hij heeft toen een tweede document gekregen, waarvan de inhoud identiek is aan het eerste en heeft dit overgemaakt aan het CGVS. Wat er ook van zij inzake het feit dat het tweede attest niet het origineel is van het eerste waarvan een kopie werd neergelegd, dient erop te worden gewezen dat het CGVS zich geen enkele moeite heeft gedaan om bureau du Tibet te contacteren inzake. Dit werd ook expliciet gevraagd door de raadsman van verzoeker tijdens zijn verhoor op het CGVS. Los van dit feit, moet er ook op worden gewezen dat het CGVS zich verschuilt achter een zogenaamde ongeloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker en achter het feit dat een attest niet authentiek zou zijn, en verder niets stelt over het feit dat verzoeker heeft getracht om een duplicaat te verkrijgen van zijn IC bij de Ambassade maar van een kale reis is teruggekomen.”*

Aangaande de briefwisseling van zijn raadsman aan de Indiase ambassade, wijst verzoeker erop dat hij gevraagd wordt een bewijs te geven van een gebrek aan handelen van de Indiase autoriteiten. Hij stelt dit niet anders te kunnen bewijzen dan met een aangetekende brief met voeging van het attest van het Bureau du Tibet (met bevestiging van identiteitsgegevens en melding van zijn nummer van RC), fax en foto's waarbij hij aantoont dat hij in de ambassade aanwezig was.

Vervolgens stelt verzoeker nog het volgende in onderhavig verzoekschrift:

“Zich in het kader van een tweede asielaanvraag, vooral voor iemand voor wie in hoofde van het land van zijn nationaliteit vaststaat dat hij een vrees voor vervolging heeft, beperken tot het feit dat hij niet geloofwaardig is over het feit dat hij een IC heeft zonder in te gaan op het feit dat er geen enkele hulp of bijstand wordt verleend door de Indische ambassade om een reisdocument te verkrijgen, is des te schrijnender aangezien de facto:

- het CGVS nergens betwist dat verzoeker heeft getracht om een duplicaat te verkrijgen
- het CGVS nergens betwist dat de Indische ambassade geen bijstand geeft
- het CGVS derhalve verzoeker ertoe zou moeten brengen dat indien hij een reisdocument nodig zou hebben hij zich zou moeten wenden tot zijn land van nationaliteit, hetgeen hij niet kan aangezien hij een vrees voor vervolging heeft.

Verzoeker wenst erop te wijzen dat het beginsel van non-refoulement is een basisprincipe in de Conventie van Genève (Artikel 33 van de Conventie van Genève). Art. 48/5, § 4 Vw. is hiervan de omzetting in Belgisch recht. Alle Staten die partij zijn bij de Conventie van Genève, engageren zich er derhalve toe om dit principe te respecteren, behoudens de uitzonderingen voorzien in de laatste paragraaf van het artikel. Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft t.a.v. de Zwitserse autoriteiten - omtrent de toepassing van het non-refoulementsbeginnsel door de Indiase autoriteiten - de vraag gesteld (i) op welke manier zij geëvalueerd hebben dat de aanvrager behandeling riskeert, die ingaat tegen art. 3 EVRM, in geval van deportatie naar China en (ii) welke garantie de Zwitserse overheid kan geven aan het Hof dat de aanvrager niet automatisch zal uitgewezen worden van India naar China. (EHRM, D.C./Zwitserland (application no. 7267/13); Y.D./Zwitserland (application no. 23273/13)) Met betrekking tot het respecteren van het beginsel van non-refoulement en garanties die moeten gegeven worden door de administratie heeft het Grondwettelijk Hof in het arrest n. 1/2014 van 16 januari 2014, gesteld : “ In dit opzicht dient eraan te worden herinnerd dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens herhaaldelijk heeft verklaard dat “de vereisten van artikel 13 , net als die van de andere bepalingen van het Verdrag, moeten beschouwd worden als een waarborg, en niet gewoon als een bereidwilligheid of een praktische regeling” (EHRM, 5 februari 2002, Conka t. België, § 83; EHRM, 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 66). (zie arrest pagina 17, <http://const-court.be/public/n/2014/2014-001n.pdf>). India heeft de Conventie van Genève van 1951 niet ondertekend, noch bestaat er nationale wetgeving betreffende vluchtelingen, die de effectieve toepassing van een dergelijk principe waarborgt. Los hiervan, zou het feit dat verzoeker geen Indisch reisdocument verkrijgt en dus geen toegang kan verkrijgen tot het Indisch grondgebied ertoe leiden dat de Belgische overheid een vluchteling zou verplichten terug te keren naar zijn land van nationaliteit!”

2.2.1. Verzoeker preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling kunnen

worden erkend dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

2.2.2. Inzake de opgeworpen schending van artikel 26 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, blijkt dat de waarborgen, rechten en plichten van asielzoekers (hoofdstuk II van de richtlijn) op voldoende wijze worden gegarandeerd door de vreemdelingenwet en de beide koninklijke besluiten van 11 juli 2003 voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. DOC 51K2478/001, 15).

2.2.3. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een meervoudige asielaanvraag niet in overweging te nemen indien door de asielzoeker geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 mist dan ook juridische grondslag.

2.2.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.1. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere

weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.3.2. Wat betreft verzoekers bewering dat hij geen IC meer heeft en bijgevolg niet naar India kan terugkeren, stelt de bestreden beslissing terecht het volgende:

“Ten eerste merk ik over de afgifte van uw IC aan de (mensen van de) smokkelaar op dat ik bij uw eerste asielaanvraag heb vastgesteld dat uw verklaringen hierover ongeloofwaardig zijn omdat het weinig overtuigend overkwam dat u dergelijk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen of te nemen. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indiase overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India. U heeft er naar eigen zeggen ook nooit aan gedacht een kopie te nemen van dit document, wat eveneens weinig overtuigend is, gezien het belang van dit document.

In het kader van uw huidige asielaanvraag doe ik een aantal bijkomende vaststellingen die op ernstige wijze uw verklaringen over uw reisomstandigheden verder ondermijnen. Dit wijst er nogmaals op dat uw verklaringen over het feit dat u uw IC aan de smokkelaar hebt afgegeven niet geloofwaardig zijn. Zo verklaarde u tijdens de behandeling van uw eerste asielaanvraag (CGVS p. 8) dat u niet kon weten wat de identiteit was van de smokkelaar omdat uw contact met hem steeds met andere mensen van zijn netwerk verliep. Als u betaalde of belde waren het steeds andere mensen. Tijdens de behandeling van uw tweede asielaanvraag (CGVSz p. 8) verklaarde u ook dat u niet weet hoe de smokkelaar noemt. U verklaarde echter ook dat zijn schuilnaam Karma is, wat u tijdens de behandeling van uw eerste asielaanvraag niet aangaf. U verklaarde ook dat u enkel met hem contact had voor het regelen van uw reis, in tegenstelling tot uw eerdere verklaringen. Dit roept ernstige vragen op over het feit of u wel degelijk met de hulp van een smokkelaar bent gereisd en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van het feit dat u uw IC aan de smokkelaar of mensen uit zijn netwerk zou hebben afgegeven na aankomst.

Verder merk ik op dat u niet kan aangeven welk visum in uw IC was aangebracht voor de reis. Evenmin wist u welke ambassade dit visum heeft uitgereikt of wat de reisreden was voor het uitreiken van het visum. Het enige wat u over dit visum kon vertellen was dat het vijftien of twintig dagen geldig was en dat u in die dagen in elk land mocht gaan (CGVSz pp. 9-10). Gezien op de luchthaven van India en bij binnenkomst van de Schengenzone de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over uw reisdocumenten en reisbedoelingen is het niet geloofwaardig dat de smokkelaar het risico zou nemen u geen aanwijzingen of informatie te geven over wat er diende te gebeuren in geval van een grenscontrole en over de eventuele voor u voorziene reisdocumenten. Het risico voor zowel u als de smokkelaar op ontmaskering was dan immers zeer reëel en het is volstrekt onaannemelijk dat u de smokkelaar u niet nauwgezet heeft geïnformeerd over de details van deze reis.

Bovendien verklaarde u dat de “begeleider” uit het netwerk van de smokkelaar die met u meereisde naar Europa tijdens de grenscontrole op de luchthaven in Frankrijk voor u het woord voerde (CGVSz p. 11). Volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier is het echter onmogelijk dat een derde persoon het woord voert tijdens deze controle en wordt iedere persoon die de Schengen-zone in reist individueel gecontroleerd.

Bovenstaande vaststellingen bevestigen verder dat het niet aannemelijk is dat u met de hulp van een smokkelaar aan wiens mensen u uw IC zou hebben afgegeven, bent gereisd.

Ze tonen tevens aan dat u de u uw werkelijk reisomstandigheden voor de Belgische autoriteiten probeert achter te houden met de bedoeling om het nagaan hiervan onmogelijk te maken. Deze zaken ondermijnen dan ook uw algemene geloofwaardigheid. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten waaronder over de reisweg- en omstandigheden. Uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Gezien ik er redelijkerwijs van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, ben ik van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

U verklaarde hierover tijdens de behandeling van uw tweede asielaanvraag verder dat een vriend naar het politiekantoor in Mysore in India ging om uw "Registration Certificate" (RC) terug te krijgen dat u daar voor uw vertrek had moeten afgeven maar het niet terugkreeg (CGVSz p. 2). Gezien de RC een persoonlijk identiteitsdocument is dat uw persoonlijk recht op verblijf in India staft, kan het feit dat de politie uw document niet aan een vriend van u terug gaf niet aantonen dat u niet langer recht op verblijf in India zou hebben. Bovendien stelde ik al tijdens de behandeling van uw eerste asielaanvraag dat Tibetanen die langere tijd in het buitenland hebben verbleven bij hun terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw kunnen opeisen en een RC verkrijgen. De informatie waarop ik me hiervoor baseer is aan het administratief toegevoegd."

Er dient voorts op gewezen te worden dat in 's Raads arrest nummer 124 255 van 20 mei 2014, dat kracht van gewijsde heeft, reeds werd vastgesteld: "Verzoeker beweert dat hij zijn IC heeft afgegeven aan een smokkelaar maar toont niet aan waarom hij een smokkelaar nodig had wanneer hij legaal naar Europa gekomen is." Verzoeker zet in onderhavig verzoekschrift weliswaar op uitgebreide wijze uiteen dat hij telkens van een kale reis terugkomt wanneer hij de Indiase ambassade bezoekt en dat ook zijn raadsman geen bijkomende inlichtingen kan bekomen, doch hij slaagt er nog steeds niet in aannemelijk te maken dat hij zijn IC bij aankomst in België aan een smokkelaar of één van diens mensen zou hebben afgegeven. De bestreden beslissing wijst er dan ook inderdaad terecht op dat moet worden aangenomen dat verzoeker zijn werkelijke reisomstandigheden voor de Belgische autoriteiten probeert achter te houden, hetgeen een schending uitmaakt van de op hem rustende medewerkingsplicht. Verder dient opgemerkt dat in voormeld arrest van de Raad van 20 mei 2014 wordt gesteld: "In zoverre verzoekende partij volhoudt dat ze haar IC aan de mensensmokkelaar heeft gegeven, kan dan ook niet worden ingezien waarom verzoeker desgevallend hier in België geen duplicaat van zijn IC kan verkrijgen bij de Indiase ambassade, desgevallend met de hulp van de Tibetaanse overheid in India of in België. Minstens wordt dit door verzoeker niet aangetoond tenzij hij stelt dat dit alles niet eenvoudig is, wat op zich geen punt is, noch een discriminatie laat staan vervolging inhoudt." Met betrekking tot verzoekers bewering dat het niet eenvoudig is om een duplicaat van zijn IC te bekomen werd dus reeds geoordeeld dat dit niet afdoende is om aan te tonen dat hij niet naar India kan terugkeren. Verder is het, gelet op het feit dat verzoeker zijn werkelijke reisomstandigheden voor de Belgische autoriteiten achterhoudt, voor de Raad niet mogelijk om na te gaan om welke reden verzoeker al dan niet moeilijkheden ondervindt om een duplicaat van zijn IC te bekomen.

Vervolgens stelt de bestreden beslissing terecht het volgende met betrekking tot het attest van het Bureau van Tibet:

"Ten tweede stel ik over het attest van het Bureau van Tibet dat u als stavingstuk voor uw tweede asielaanvraag neerlegde en dat zou moeten aantonen dat u in de onmogelijkheid verkeert naar India terug te reizen volgende zaken vast: u legde bij de DVZ een kopie neer van dit attest. Ook tijdens het gehoor voor het CGVS legde u geen origineel van dit attest neer. U stelde hierover aanvankelijk dat u het misschien aan uw advocaat had afgegeven maar dat u het niet zeker was (CGVSz pp.3-4). Later tijdens het gehoor stelde u echter dat u niet wist waar u het origineel hebt gelegd en dat u het misschien had afgegeven aan de Dienst Vreemdelingenzaken(DVZ). Ermee geconfronteerd dat de DVZ een kopie heeft genomen van de kopie die u neerlegde, herhaalde u dat u het origineel aan de DVZ heeft gegeven. U legt hier echter geen ontvangstbewijs van neer (CGVSz p. 6).

Tijdens het gehoor werd u er meermaals gewezen op het belang van het origineel neer te leggen (CGVS pp. 4, 6, 13).

De dag na het gehoor voor het CGVS liet u via uw advocaat een origineel attest van het Bureau van Tibet afgeven met dezelfde inhoud als in de kopie die u neerlegde en met dezelfde uitreikingsdatum, 19 juni 2014. Dit attest werd neergelegd zonder verdere toelichtingen. Ik stel echter vast dat dit origineel op vijf punten afwijkt van de kopie die u aanvankelijk neerlegde. Het origineel attest wijkt op volgende punten af van het origineel: de eerste zin in de kopie is afgesplitst na het nr van het "Green Book" terwijl in het origineel de zin is afgesplitst na "and" die op dit nummer volgt. In deze zin in de kopie is het nr van het "green book" aangegeven met No., met hoofdletter. In het origineel is de no., aangegeven met kleine letter. In de derde zin in de kopie is "Government" met hoofdletter geschreven, in het origineel met kleine letter. De handtekening onder het attest is in zowel het linker- als het rechterstuk duidelijk anders gevormd. Tot slot is de gekopieerde stempel volledig terwijl de stempel op het origineel attest onderaan rechts duidelijk vervaagt. U hebt echter nooit melding gemaakt van een tweede gelijkaardig attest. Uit bovenstaande vaststellingen volgt dat het na het gehoor neergelegde originele attest, ondanks dezelfde bewoordingen en dezelfde uitreikingsdatum, onmogelijk het origineel kan zijn van de kopie die u aanvankelijk neerlegde. Aan dit attest kan dan ook geen bewijswaarde worden toegekend. Ook de kopie van het attest die u aanvankelijk neerlegde, heeft geen bewijswaarde. Kopieën kunnen immers mits knip- en plakwerk gemakkelijk worden vervalst."

In onderhavig verzoekschrift komt verzoeker immers niet verder dan het verwijt dat verweerder het Bureau van Tibet niet contacteerde desondanks de vraag hiervoor door zijn raadsman. Er bestaat echter geen enkele rechtsregel die de commissaris-generaal verplicht om contact op te nemen met een bepaalde instantie wanneer de kandidaat-vluchteling of zijn raadsman hierom vraagt. Voor het overige slaagt verzoeker er niet in de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

Vervolgens stelt de bestreden beslissing nog terecht het volgende:

“Ten derde blijkt uit de communicatie van uw advocaat aan de Indische ambassade de pogingen die uw advocaat heeft ondernomen om een duplicaat van uw IC te verkrijgen. Hierover verwijst ik echter naar bovenstaande vaststellingen over de ongeloofwaardigheid van het feit dat u uw IC aan de smokkelaar hebt afgegeven en dat u zodoende over de mogelijkheid en documenten beschikt om naar India terug te reizen waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen. Over de twee fotoprints van uw bezoek van de Indische ambassade merk ik op dat de ene fotoprint louter een foto is van de opschriften op uithangborden aan de gevel van de Indische ambassade. De tweede foto toont een groep personen voor een gebouw, waaronder uzelf en waarvan u verklaart dat het de Indische ambassade is. Deze zaken weerleggen echter het geheel van bovenstaande vaststellingen niet.

Ten vierde stelde u dat u sowieso niet wil terugkeren naar India door de moeilijkheden die er zijn in India en omdat er geen manier is om van India naar Tibet te gaan. U verduidelijkt die moeilijkheden als discriminatie, gebrek aan rechten, een slechte behandeling van de gezondheid en geen vrijheid (DVZ verklaring punten 15 en 16; CGVSz pp. 12-13). Echter tijdens het gehoor voor het CGVS gevraagd om dat gebrek aan rechten te verduidelijken, bleef uw antwoord beperkt tot het feit dat u in India nooit asiel aanvraag. Bovendien blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat Tibetanen in India over een heel wat rechten beschikken. Over de discriminatie stelde ik in mijn beslissing tijdens de behandeling van uw eerste asielaanvraag al dat de door u aangehaalde moeilijkheden niet toelaten te concluderen dat u voor internationale bescherming in aanmerking zou komen omdat er in uw asielaanvraag geen sprake is van een dermate ernstige vorm van discriminatie ten aanzien van u als Tibetaan in India dat het niveau van vervolging zou zijn bereikt. Bovendien voegde u tijdens de behandeling van uw tweede asielaanvraag geen verdere feiten van discriminatie aan. Over de slechte behandeling van de gezondheid in India stelde ik in mijn beslissing tijdens de behandeling van uw eerste asielaanvraag al dat dergelijk asielmotief niet ressorteert onder het Vluchtelingenverdrag. Verder wijs ik er dienaangaande op dat, volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, Tibetanen in India toegang hebben tot de gezondheidszorg. Ook het feit dat u vanuit India niet naar Tibet kan terugkeren, behandelde ik reeds tijdens uw eerste asielaanvraag. Ik stelde toen in mijn beslissing al dat dit eveneens geen afdoende grond is waarop me de Vluchtelingenstatus kan opeisen. Bovendien vormen deze zaken ook geen risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Over de foto's die u neerlegde van uw deelname aan een Tibetaanse demonstratie aan de Chinese ambassade en aan het Europees parlement merk ik op dat u, na herhaaldelijke bevraging, niet kon concretiseren op welke manier dit een ander licht kan werpen op mijn beslissing tijdens de behandeling van uw eerste asielaanvraag (CGVSz p. 3).

Uw identiteitskaart staft louter uw identiteit en nationaliteit. Die betwist ik niet. De studentenkaart van uw klooster in India staft het feit dat u student was in dat klooster, wat ik niet betwist.”

De briefwisseling uitgaande van verzoekers advocaat ten slotte toont niets meer en niets minder aan dat zij de ambassade heeft aangeschreven zodat ook deze brieven geen bewijs vormen van het door verzoeker beweerde gebrek aan handelen vanwege de Indiase autoriteiten.

Wat betreft verzoekers opmerking dat India de Vluchtelingenconventie niet heeft ondertekend, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de bescherming ook kan worden geboden indien de asielzoeker “*anderszins reële bescherming geniet, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement*”. Uit dit wetsartikel blijkt dus nergens dat lidmaatschap van de Vluchtelingenconventie een voorwaarde zou zijn van het bieden van reële bescherming. Uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map ‘Landeninformatie’) blijkt verder dat India, bovenop de wettelijke verblijfstatus die dat land aan Tibetanen biedt, bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulementprincipe door de ‘*Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees*’ te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te erkennen als ‘gebruikelijk internationaal rechtsprincipe’. Door het principe te beschermen via het ‘Recht op Leven’, opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen.

Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van refoulement van een Tibetaan met RC vanuit India naar China (*ibid.*, p. 18-19). In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er evenmin in om een concreet voorbeeld aan te halen waarbij een legaal verblijvende Tibetaan door India effectief werd gerepatriëerd naar China en overgedragen aan de autoriteiten van dat land. Hoe verzoekers verwijzing naar de vragen om uitleg die door het EHRM aan de Zwitserse autoriteiten werden gesteld in een aantal individuele gevallen *in casu* dienstig zou kunnen zijn of afbreuk zou kunnen doen aan de voormelde, concrete vaststellingen, kan, te meer daar de betrokkenen niet beschikken of konden beschikken over een geldige IC en zich bijgevolg niet in een vergelijkbare situatie als deze van verzoeker bevonden, niet worden ingezien. Hoe dan ook heeft het Hof in deze nog geen uitspraak gedaan zodat er uit de door het Hof gestelde vragen geen voorbarige conclusies kunnen worden getrokken.

Verzoeker brengt geen stukken bij waaruit blijkt dat verweerders informatie onjuist of achterhaald is. Verzoeker komt voor het overige, mede gelet op het voorgaande, niet verder dan het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen echter de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.3.3. Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: *“Over de door u aangehaalde elementen die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, merk ik op dat ik niet bevoegd ben om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg ben ik niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.”*

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf november tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER